

DÉ DAG VAN HÉT GENOOTSCHAP

Ik hoorde kort geleden dat 2001 het jaar van de vrijwilliger is. Uit de genootschapsdag blijkt dat vrijwilligers ook binnen het Natuurhistorisch Genootschap van groot belang zijn. Voor veel mensen duurt deze dag op de zaterdag na carnaval van 10 tot half 5. Voor een aantal mensen begint het feest echter al een jaar eerder, met een evaluatie bij een lekker hapje eten aan het einde van de vorige genootschapsdag. Daarna volgt gedurende het jaar een hele hoop regelwerk, maar op de vrijdag na carnaval gaat het echt beginnen, met het verbouwen van het Broekhin-College. Stoelen, tafels, plantenbakken, kapstokken, kramen en papieren kleedjes worden door het gebouw verslept en de aula wordt versierd met bloemetjes.

En dan, zaterdag om een uur of acht zeulen de eerste standhouders al hun spullen naar binnen: grote panelen, dozen met boeken, stapels folders, een teevee, een microscoop. Dan beginnen ook de eerste bezoekers binnen te stromen. Al spoedig staan ze tot buiten de deur, omdat wij ze niet bij kunnen houden met inschrijven. De tijd vliegt en ineens is het stil in de hal. De lezingen zijn blijkbaar begonnen. Voor veel mensen is dat geen belemmering om nu nog binnen te komen. Na korte tijd is er alweer geroezemoes van de pauze.

Voor veel mensen begint de dag deze keer om half 12 pas echt, als de fonkelnieuwe vlinderatlas wordt gepresenteerd. Kars Veling van de Vlinderstichting licht een paar bijzonderheden van en uit de atlas toe. Daarna benadrukt Ton Lenders het belang van het Genootschap voor het natuurbeleid in Limburg. Hij mag aan gedeputeerde mevrouw Wolfs het eerste exemplaar aanbieden, waar zomaar een vlinder uit komt vliegen! Zij prijst het werk van de vele vrijwilligers en is zeer tevreden over de wisselwerking tussen provincie en genootschap.

Oplettende kijkertjes zien intussen hier en daar nerveuze blikken door de zaal gaan. De dag begint voor onze voorzitter namelijk om half een weer opnieuw, nu als Ridder in de Orde van Oranje Nassau (dat moet toch heel anders voelen). Bijna niemand wist ervan en Ton zeker niet.

Zelfs de grootste snor kan niet verbergen dat hij met een mond vol tanden staat. Daarna breekt er een heerlijke chaos los: er wordt druk gefeliciteerd, een deel stormt naar de stand waar de vlinderatlassen verkocht worden, om er zo snel mogelijk een te bemachtigen, en een deel stort zich op het buffet beneden. De kraam van het genootschap blijft onbemand, terwijl daar veel belangstelling voor is. Mensen, blijkbaar enthousiast geworden door hun aankoop van de vlinderatlas, willen ook meteen allerlei andere uitgaven van het genootschap kopen. En zo heb ik de eer om in korte tijd een mooie omzet te draaien.

Ook de lunchpauze is sneller voorbij dan we dachten. Weer komen er lezingen die ik niet kan bijwonen. Ik heb op de genootschapskraam gepast en tussendoor ook andere stands bewonderd, onder andere met de beroemde, en voor sommigen beruchte, zeggekorfslak. Verder heb ik nog wat mensen gesproken, want daarvoor is zo'n dag natuurlijk ook bedoeld. Nieuwsgierig naar de uitslag van de bekenprijsvraag van het waterschap nog wel een stukje van de laatste lezing meegepikt, maar dan is het alweer tijd om op te te gaan ruimen.

Voor de meeste mensen is de genootschapsdag na de laatste lezing afgelopen. Sommigen gaan nog naar de receptie van Ton. Anderen verslepen eerst al die stoelen, tafels, plantenbakken, kapstokken, kramen en panelen weer terug naar waar ze vandaan gekomen zijn, om zich daarna bij de wijn en hapjes te voegen. De echte afsluiting van de dag is veel later in een Ierse pub, met alweer een eerste aanzet voor de vijfde genootschapsdag. Een dag die weer niet tot stand zou kunnen komen als er niet zoveel enthousiaste vrijwilligers bij het genootschap rondliepen, om onderzoek te doen, lezingen te houden, om gegevens te verzamelen voor een atlas, of om stoelen te versjouwen. Lang leve de enthousiaste genootschapsvrijwilligers!

Annemiek Adams

